

עמוס גל ז"ל

בן פרידה וצבי גולדברג ז"ל

נולד : 21/10/1944 - ד' תשרי ה'תש"ה
נפטר : 06/08/2017 - י"ד אב ה'תשע"ז

עמוס בנם האמצעי של פרידה וצבי גולדברג, אחיו הצעיר של אברהמיק ז"ל והאח הבוגר של איציק יבל"א. נולד כאשר עדיין לא היה כל-כך ברור איך? ומתי? תסתיים סו"ס מלחמת העולם השנייה? הוא גדל כמו כל בני גילו בקיבוץ הגדול והפורח אשדות יעקב, בכתה בה יש רוב גדול של בנים ומעט בנות. שזה אומר הרבה מעשי פְּרָחֻחֻת, כולל "סחיבת מכוניות". לאחר סיום ביה"ס היסודי המקומי באשדות, הוא לומד בבית-ירח כשנתיים, אבל לימודי חקלאות ממש לא מעניינים אותו. הוא מתעניין הרבה יותר במכונאות, אבל... לביה"ס המקצועי כבר אחר את המועד. כך יוצא שהתחיל לעבוד כבר בגיל די צעיר במוסך שהיה לנו. למד את המקצוע דרך העבודה. לקראת הצבא כאשר חשב שאולי ימשיך בחיל-החימוש, אך סוּפָּח לחטיבת הנח"ל, שם עבר קורס מפ"ס וגם קורס צניחה. לאחר הצבא רצה מאוד לעזוב את אשדות כדי לבנות ולחיות בקיבוץ חדש "גְּרוּפִית" אשר בערבה משך את ליבו מאוד, וכבר היו חבר'ה משם שבאו אליו, וכמעט... כמעט יצא ו... אז הגיע לאשדות גרעין "פְּסָגוֹת", הזכור לטוב שהיה מיועד לקבוץ פְּתָח בגליל. אך אחת הבנות **אִירִית**

פָּץ שְׁמָה "תפסה" אותו, וכך נשאר שניהם כאן לשמחת ההורים והקבוץ כולו. לפני-כן הספיק עמוס להלחם במלחמת 6 הימים בשחרור ירושלים עם הצנחנים. ואתם ודאי זוכרים שבבית האחרון של השיר "ירושלים שלי" שכתב דן אלמגור והלחינה נורית הירש נכתב: "אמר החייל מאשדות יעקב ירושלים שלי, הייתי בה פעם בבוקר של שכול, סמטה וצלף בצריח משמאל, מאז לא חזרתי – פשוט לא יכול, אבנר וגדי – שניהם בשבילי, ירושלים שלי". הוא חזר מהמלחמה עם מפת ירושלים השלמה ומדליון שקיבל מהמג"ד שלו בטקס של שחרור ירושלים. זמן קצר אח"כ אשדות היתה אחד הקבוצים המופגזים ביותר ב"מלחמת ההתשה". ובתיקו של עמוס מצאתי כתבה מעתון "דבר", בה מתואר ההרס שגרם פגז של 25 ליטראות שחדר את גג הרעפים של דירתו, כשהוא מנסה למצוא את המדליון ומפת ירושלים השלמה שכל-כך היה גאה בהם שמר עליהם. הכול היה הפוך עם שברי רעפים ובטון ובעצם נותר גם ללא קורת גג לראשו.

עמוס ואירית נישאו ב-1969. בהזדמנות חגיגית זו כבר החליט לְעִבְרָת את שם משפחתם מגולדברג ל**גל**. ובדיוק לאחר שנה נולדה בתם הבכורה רָוִית. כעבור עוד 4 שנים נולדת גם הבת השנייה מוֹרָן. עמוס מנסה למצוא את מקום העבודה הנכון בשבילו ובאמצע 1973 הוא נשלח למדרשת רופין כדי לעבור קורס של 3 חודשים בְּמִסְגְּרוֹת.

בתיקו מצאתי המון כתבות, גם שלו עצמו וגם עליו ואיתו. הוא אוהב לכתוב בהומור בסגנונו של הסופר האמריקאי דיימון רניון ("ברנשים וחתיכות"). הוא אוהב לצלם ובראיון שערך עימו חברנו אבנר רון לעלון "בעמק וברמה" לאחר שהשתתף בתחרות בישול (וזה עוד לפני "מאסטר שף" "ומשחקי השף") הוא מספר שהוא בעצם הבישול המשפחתי ואוהב לבשל עבור כל המשפחה בייחוד לקראת שבת. ומכיון שאצל אירית הוא מוצא את העיתון "לאשה", הוא מתעניין בעיקר במדורי הבישול והטיולים ואוהב לפתור תשבצי הגיון. לאחר כל טיול עם אירית כמובן, הוא עושה "ערב שקופיות" עם סיפורים המביאים אלינו את הקולות, המראות, הטעמים והניחוחות מכל הארצות רחוקות שאליהם כבר הגיעו. כשהמועצה מכריזה על תחרות צילומים של צלמי העמק על איכות הסביבה, עמוס קוטף את הפרס הראשון עבור צילום בו נראה שדה ובו המוני ניילונים מתנפנים ברוח. אח"כ הוא מבקש

ומקבל את האפשרות ללמוד צילום בצורה מסודרת והוא מסיים את לימודיו ב"קמרה אובסקורה" בתל-אביב. את תערוכת הסיום של שנה ג' ו-ד' עושים ב"דיזנגוף סנטר" ומי שלא הספיק לראות הפסיד מציין עורך העלון. במלחמת "יום-כיפור" הוא נלחם בדרום ובאפריקה ושולח מכתב מלא געגועים על הדלקת נרות חנוכה במדבר ותוהה אם גם את ט"ו בשבט יִבְלָה במדבר ויחלום על נטיעת עצים. גם משם הוא חוזר ללא פגע.

די מדהים לקרוא על כמה דברים היה אחראי, למשל כל ענין כיבוי-אש והבטיחות. היה אחראי על הכלבים שרצו על הגדרות בתקופת ההתשה. זוכרים שהיה פעם דבר כזה?? ואל לנו לשכוח שפעם היה לנו כל שבוע סרט, אז אבא צבי היה מקרין בהצגה הראשונה, ועמוס בנו תמיד תמיד בהצגה השניה לכל החברים שרק גמרו להשכיב את הילדים בבית הילדים או סיימו תורנות בחדר-האוכל.

ולפני שנולד "קול-אור" היה עמוס המגביר והתאורן של ערבי התרבות והחגים. הוא כאמור אוהב לכתוב לעלון והוא מסכם את ארועי השנה שחלפה בעלונים של ראה"ש החדשה. ובמסיבות שהיו אז, בסוף התוכנית הוקרנו תמיד השקופיות שצולמו לאורך אותה שנה, כולל תמונות ילדי השנה, ילדי הבר-מצווה, ומסיימי י"ב. עמוס וגם בן כתתו אורי ניב היו בעצם "צלמי-החצר" והארכיון. היו מקבלים מארכיון הקיבוץ פילמים ריקים כדי לצלם ולהנציח את החגים וכל אירועי התרבות שהיו לנו, אחרי שאליהו כהן, הצלם הוותיק שלנו, הלך והזדקן ואח"כ נפטר. עמוס גם אהב לשחק במסגרת החוג לתיאטרון שהיה בעמק ויחד עם אורי שיפר ז"ל הופיעו שניהם בהצגה שהצליחה מאוד "מקס ומוריץ". עמוס גם הופיע בהצגה "בת המלך ושבעת הגיבורים", הגרסה הסלאבית של שלגיה כפי שכתב פושקין ותרגם חנניה רייכמן. בערוב ימיו של חברנו אברהם ארליך שהלך והזדקן, החליף אותו עמוס בשמירה על חצר הקיבוץ וניקיונה, על ענייני הגז לדירות והנפט לתנורים שהדלקנו אז בחורף (לפני שהיו לנו מזגנים...)

היה כותב את מדור "מי ומה" בעלון ואפילו שירים עליהם חתם בפסבדון א.ר.מ. כלומר אבי. רות. מורן, ע"ש שתי בנותיו. בעשורים האחרונים נקרא לחזק את מחלקת ההדפסה ב"לוג".

עמוס הספיק להשיא את שתי בנותיו וזכה לראות נכדים ונכדות. האסון שקרה לא מובן ונראה כל-כך לא אפשרי. עמוס אהב לטייל ואת החיים והיה בהחלט זהיר, ובטח לא היה רוצה שמשפחתו תתעצב יותר מדי. עכשיו נשארו לכם המון תמונות שעמוס צילם, להתבונן בהם ולזכור אותו.

צר לנו כל-כך שכך נגמר הטיול הזה. לפני שנסעו הספקתי לראות את אירית ולצעוק לה: "... ואל תשכחו שאנחנו מחכים לראות את השקופיות ושתספרו לנו ...". היה שלום עמוס, מסור ד"ש חמה לצבי, פרידה וטופליה הגדול.

תהא. נשמתך. צרורה. בצרור. החיים .

ובזיכרונותינו בהמון הערכה: בשם חברי אשדות יעקב איחוד:
עמליה דיין בת-ארי